

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2025, č. j. 13 A 52/2025-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2025, č. j. CPR-32960-2/ČJ-2025-930310-V241, žalovaná zamítla blanketní odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 8. 2025, č. j. KRPA-17026-33/ČJ-2024-000022-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „cizinecký zákon“), a stanovil dobu v délce 18 měsíců, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a dalších smluvních států. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky v období ode dne 31. 3. 2022 do 11. 1. 2024 bez platného oprávnění k pobytu.

[2] Správní orgány rozhodovaly o správním vyhoštění žalobce podruhé, neboť předchozí rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2024 Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 23. 8. 2024, č. j. 21 A 34/2024 - 28, zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Za účelem řádného posouzení obav žalobce z povolání k výkonu vojenské služby a nasazení do války na Ukrajině zavázal žalovanou k doplnění podkladů pro vydání závazného stanoviska.

[3] Žalobce opět napadl rozhodnutí žalované ze dne 15. 10. 2025 žalobou. Městský soud ji však tentokrát shora označeným rozsudkem zamítl. Správní orgány podle něj již shromáždily dostatečné podklady, zejména provedly výslechy žalobce i jeho partnerky a obstaraly informace o zemi původu a závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Ruské federace. Závěr závazného stanoviska je přitom dostatečně odůvodněn a podložen aktuálními zprávami. Žalobce jej ostatně relevantně nezpochybnil. Plyne z něj, že žalobce již od roku 2016 nespadá do vojenských záloh. Nedopadala na něj tedy mobilizace a s ohledem na dosažený věk se na něj nevztahuje ani případná budoucí mobilizace. Městský soud podotkl, že správní vyhoštění není opatřením sankční povahy a žalobce splnil podmínky pro jeho uložení, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně ode dne 31. 3. 2022 do dne 11. 1. 2024. Současně se ani podle městského soudu nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Tuto otázku správní orgány posoudily v souladu se zákonnými kritérii i judikaturou a vzaly v potaz všechny žalobcem tvrzené i jinak zjištěné skutečnosti. Doba zákazu vstupu v délce 18 měsíců pak odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce, přičemž zohledňuje to, že se správními orgány spolupracoval.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nedostatečné zjištění stavu věci a formalistický přístup městského soudu. Kvůli svému dlouhodobému pobytu mimo Ruskou federaci a působení v armádě v letech 1990 až 1992 by totiž mohl být povolán do vojenských operací na Ukrajině. V tomto směru odkazuje na nový zákon, podle něhož by mělo docházet k odvodu do vojenské služby celoročně. Platí přitom, že zaměstnavatelé jsou povinni spolupracovat s vojenskými úřady. Přijetí do zaměstnání by tak u stěžovatele automaticky spustilo jeho vojenskou evidenci a existenci rizika, že obdrží předvolání. Rozhodnutí žalované v této otázce vychází pouze z obecných podkladů a nevyvrací dostatečně jeho individuální obavy. Přijaté opatření za neoprávněný pobyt je disproporční tomu, co hrozí stěžovateli v zemi původu a nedostatečně reflektuje závěry judikatury Soudního dvora EU k veřejnému pořádku a bezpečnosti i judikatury Nejvyššího správního soudu k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatel dále vytýká žalované, že nesprávně uvážila o intenzitě jeho vztahu s partnerkou a dětmi. Proto nebyl řádně zohledněn jeho soukromý a rodinný život, jenž byl podle něj zastíněn jeho odsouzením pro hospodářskou trestnou činnost v minulosti. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[5] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem a pouze odkázala na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

pokračování

[7] Na nyní projednávanou věc se totiž užije § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti nepředkládá žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku kasační soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádná zásadní pochybení městského soudu, která by mohla mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele.

[9] Městský soud zcela správně vycházel z toho, že stěžovatel, jehož tížilo břemeno tvrzení (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2024, č. j. 7 Azs 130/2024-33; a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23), dovozoval existenci skutečného nebezpečí znemožňujícího jeho vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 cizineckého zákona z obavy, že by mohl být povolán do války na Ukrajině. Ve shodě s žalovanou městský soud shledal tuto obavu stěžovatele jako velmi nepravděpodobnou s ohledem na závěry závazného stanoviska ev. č. ZS 58631. Dané stanovisko se přitom opírá o řadu podkladů, jejichž podstatný obsah ve vztahu k situaci stěžovatele městský soud shrnul v bodech 18 až 20 napadeného rozsudku. Městský soud upozornil zejména na to, že stěžovatel již nespadá do vojenských záloh a současně dosáhl věku 55 let, tedy maximální věkové hranice záložníka ze skupiny nejnižších vojenských hodností, a za současného stavu se tak na něj nemohla vztahovat ani jakákoliv budoucí mobilizace. Závěry městského soudu nejsou tedy zjevně opřeny o obecné a univerzální podklady, ale vychází ze zcela konkrétních informací ve vztahu k povinné vojenské službě v Ruské federaci. Odpovídají tak požadavkům plynoucím z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, nebo přímo ve vztahu k závaznému stanovisku v řízení o správním vyhoštění rozsudek ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017 - 50).

[10] Nosný důvod napadeného rozsudku přitom stěžovatel v kasační stížnosti nijak relevantně nezpochybňuje. Toliko poukazuje na nový zákon zavádějící údajně celoroční odvody do vojenské služby a na oznamovací povinnosti zaměstnavatelů směrem k vojenské správě. Tyto skutečnosti však nijak nevyvrací, že se případná mobilizace týká pouze vojáků v záloze, mezi které již stěžovatel s ohledem na svůj věk nepatří.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že by při věcném přezkumu ani nemohl přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil nově teprve v kasační stížnosti (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Jedná se o předpisy zmiňované na straně 3 kasační stížnosti

a novinový článek z webových stránek <https://meduza.io>. Na tyto zdroje stěžovatel v řízení o žalobě vůbec nepoukazoval, ačkoliv tak objektivně mohl v řízení o žalobě činit. Nemůže tak jít ani o skutečnost, ke které by měl Nejvyšší správní soud přihlídnout s ohledem na zásadu *non refoulement* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 10 Azs 239/2023 - 34).

[12] Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení městského soudu ani v souvislosti s hodnocením, zda správní vyhoštění nezasáhne nepřiměřeně do soukromého a rodinného života stěžovatele. Z odůvodnění napadeného rozsudku nevyplývá, že by městský soud bral jakkoliv v potaz stěžovatelovu trestní minulost. Svůj závěr o přiměřenosti zásahu založil především na posouzení stěžovatelem tvrzených informací. Tedy, že je svobodný a jeho bývalá manželka a zletilé děti žijí v České republice, avšak nežijí ve společné domácnosti a nejsou na něm nijak závislé. Zohlednil také to, že stěžovatel sdílí společnou domácnost se svou partnerkou ukrajinské národnosti, která je držitelkou dočasné ochrany, a že má na území Ruské federace v rodném městě rodinu, konkrétně otce, nemocnou matku a bratra, s nimiž je nadále v kontaktu. Městský soud nepochybil, pokud tyto okolnosti ani v jejich souhrnu nepovažoval za takové, které by činily ze správního vyhoštění nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[14] Stěžovatel podal rovněž návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32).

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4). Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ve věci neměl úspěch. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky

V Brně dne 21. ledna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu

